

Ik ben kunst

door Nicky Angelina do Rosario

Als fotograaf laat ik mij vooral leiden door mijn gevoel.

Authenticiteit is voor mij erg belangrijk en daarom wil ik met mijn kunst zo dicht mogelijk bij mijn eigen beleving blijven. Als jonge zwarte vrouw, creatief maker en verbinder staat juist de vrouw, verbinding en diversiteit centraal in mijn werk. Mijn werk bevat vaak een maatschappijkritische boodschap die aanzet tot nadenken. Zo ook de #IKBENKUNST movement.

Op 2 juni 2023 werd op het stationsplein te Rotterdam het beeld *Moments Contained* van de Londense kunstenaar Thomas J. Price onthuld. Dit beeld maakte nogal wat los in Rotterdam. Online gaven veel mensen hun mening, zo vonden sommigen het beeld niet representatief voor de stad, vonden ze het uiterlijk en de houding van het beeld slonzig of nonchalant en zaten er helaas ook veel racistische reacties tussen. Op haar beurt maakten deze reacties weer veel in mij los en dit inspireerde mij om te starten met de movement *Ik ben kunst*. De gehele maand juni portretteerde ik Rotterdamse vrouwen met de handen in de zakken.

Voor mij vormt de movement een ode aan het kunstwerk van Price dat ik met alle liefde verwelkom in mijn stad. Een ode aan de vrouwen in mijn leven, een ode aan de Rotterdamse vrouw, aan kunst, creativiteit en aan saamhorigheid. Het beeld spreekt mij aan omdat het een kunstwerk is dat aanzet tot nadenken. Je kunt een boek niet op zijn of haar kaft beoordelen. Net als het beeld, alles wat zij doet is daar staan. Je kunt niet definiëren wie zij is, wat zij doet, wat haar kijk op de wereld is of waar zij van houdt. Zij is een kunstwerk en zij is het weldegelijk waard om daar te staan.

Een beeld is niet pas waardevol wanneer de geportretteerde een persoon van statuur is of afgebeeld is in een mooi kloffie en heldhaftige houding. Niet alleen oude witte mannen verdienen een beeld.

Voor mij representeert dit beeld *herstory* in plaats van *history*, een tegengeluid tegen racisme en discriminatie en tegen het idee dat de 'normale vrouw' geen kunst is, geen geschiedenis kan schrijven en geen beeld verdient. Mijn portretreeks borduurt voort op deze gedachte.

Het doel was om de diverse Rotterdamse vrouw in beeld te brengen, ongeacht afkomst, beroep, uiterlijk leeftijd etc. Je ziet de vrouw, afgezien van haar uiterlijk of wat zij heeft bereikt, zij is perfect zoals ze is. Zij mag er zijn, zij mag ruimte innemen in deze stad en op deze wereld. Zij is kunst.

De movement is heel organisch ontstaan. Ik heb heel erg vertrouwd op mijn gevoel en besloot na de ophef rond het beeld meteen te handelen naar dat gevoel. Diezelfde week nog heb ik mijn eerste portret geschoten, van mijn dochter en moeder naast het beeld in een soortgelijke outfit en pose.

Hierna postte ik de portretten op mijn socials, riep de hashtag en movement #IKBENKUNST in het leven en plaatste een oproep. In de oproep richtte ik mij tot Rotterdamse vrouwen die de boodschap echt voelden en deel wilden uitmaken van het project. De reacties waren overweldigend en al gauw stelde ik als doel om voor het einde van de maand juni 100 vrouwen voor mijn lens te krijgen.

De enige criteria waren dat de vrouwen woonachtig moesten zijn in Rotterdam (of een sterke binding moesten hebben met de stad), dat zij gekleed zouden zijn in een outfit waarin zij zich comfortabel voelden en dat zij met de handen in de zakken op de foto zouden gaan.

Dit laatste was natuurlijk geïnspireerd op de pose van het beeld. Maar tijdens het schieten van de portretten begon ik de pose vooral te zien als die van een vrouw die zich volkomen op haar gemak voelt en content is met wie zij is. Dat merkte ik ook aan de vrouwen die ik portretteerde, zodra ik hun vroeg deze houding aan te nemen zag je hen zichtbaar ontspannen. Voor mij zegt deze pose: "Ik sta hier gewoon, ik hoef nergens anders te zijn, ik hoef niemand anders te zijn, ik mag er zijn."

Alhoewel ik het eerste portret naast het beeld heb geschoten ben ik voor de overige portretten juist de stad in getrokken. Ik wilde weg bewegen van het beeld omdat deze movement verder dan het beeld gaat. Het is zoals gezegd een ode aan de stad Rotterdam en de Rotterdamse vrouw.

Om die reden wilde ik dus de gehele stad betrekken en zo haar schoonheid laten zien.

Ook de Rotterdamse vrouw zelf is niet een bepaald soort vrouw die maar in een bepaalde postcode woont. De Rotterdamse vrouw van Noord tot Zuid, Oost tot West, van centrum tot buitenwijk is divers en ik vond het belangrijk om alle vrouwen hier in te betrekken.

Dit werk is voor mij heel persoonlijk, ik heb veel geleerd over mezelf tijdens het opzetten en het uitvoeren van de movement. Het project is als vanzelf ontstaan en de uitvoering was zeker niet altijd perfect. Maar dit leerde mij om mijn perfectionisme juist los te laten en er gewoon te zijn. De meeste portretten zijn zonder veel voorbereiding in slechts tien minuten geschoten. In tien minuten wist ik mijn fotografietalent in te zetten en wisten de vrouwen zichzelf positief te presenteren.

In die tien minuten mochten zowel ik als de vrouwen er gewoon zijn in het moment.

Uiteindelijk heb ik zo 100 momenten gecreëerd voor mijzelf en deze vrouwen, 100 momenten met 100 krachtige portretten als resultaat. Maar daarnaast was het ook onderdeel van een grotere journey waar ik privé al een tijdje op bezig was. #IKBENKUNST gaf mij vertrouwen in mijn eigen kunnen, het liet mij zien dat wanneer ik mijn hart volg alles in beweging komt en gaat stromen. The movement is moving en staat symbool voor het altijd terughomen bij mezelf.

Want ook ik mag er zijn, ook ik ben kunst.

Nicky Angelina do Rosario
oktober 2023

YOU CANNOT DEFINE ART.
YOU CANNOT DEFINE ME.
I AM ART.